

Arrest

**nr. 83 691 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. MAHIEU loco advocaat K. MARIEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 mei 2011 (of 2 mei volgens haar eerste asielaanvraag) het Rijk binnen en diende op 24 november 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 29 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Beno-Yurt, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Sinds januari 2006 bent u gehuwd met Y. R., met wie u twee kinderen heeft.

In 2007 vluchtte u voor een eerste maal uit uw land van herkomst omwille van uw problemen met de autoriteiten. Aangezien de oom van uw man een strijder geweest was, vielen de autoriteiten geregeld u en uw familie lastig. U vroeg op 25 oktober 2007 en op 25 februari 2008 asiel aan in Polen. Echter, uw man kreeg heimwee en nadat uw schoonvader vertelde dat de situatie sinds enkele maanden rustig geworden was, besloten u en uw man de asielprocedure stop te zetten en terug te keren naar Tsjetsjenië in 2008.

Na uw aankomst was alles relatief rustig tot september 2010. Op die dag was u samen met uw schoonvader thuis toen de autoriteiten het huis binnenvielen. Zij stelden vragen over de oom van uw echtgenoot, die reeds eerder naar Oostenrijk gevlucht was en die onder hetzelfde adres geregistreerd was. Vervolgens werden jullie opnieuw lastig gevallen op 27 december 2010 toen u de verjaardag van uw zoon vierde. Omstreeks elf uur 's avonds vielen de autoriteiten het huis binnen en stelden wederom vragen over de oom van uw man. Uw man en schoonvader werden zwaar geslagen en ook u liep verwondingen op. De volgende dag ging u naar het ziekenhuis omdat u verschrikkelijke hoofdpijn had en u werd gedurende vijf dagen gehospitaliseerd ten gevolge van een hersenschudding.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging uw man op 5 januari 2011 's morgens naar zijn buurman. Dit was de laatste keer dat u uw man zag of hoorde. U vermoedt dat de autoriteiten hem ontvoerd hebben en dat hij ergens in Tsjetsjenië opgesloten wordt. Op 16 februari 2011 was uw zoon S. buiten aan het spelen toen hij plots wenend terug binnen kwam gelopen. Een onbekende persoon in een auto had zijn naam op straat geroepen waarna uw zoon bang naar het huis liep. U bent ervan overtuigd dat de belagers van uw man ook uw zoon wilden meenemen. Diezelfde avond vertrok u naar uw moeder waar u verbleef tot aan uw vertrek op 13 april 2011. Op die dag vertrok u per trein via Moskou naar Brest om vervolgens op 18 april 2011 asiel aan te vragen in Polen. Op 20 april 2011 werd u echter door twee onbekende mannen bedreigd waarna u naar België vertrok. U kwam hier aan op 23 april 2011 en vroeg de op 3 mei 2011 een eerste maal asiel aan. Op basis van de Dublin-conventie werd beslist dat uw asielaanvraag in Polen behandeld moest worden. U bleef echter in België en diende op 24 november 2011 een tweede asielaanvraag in. Sinds uw verblijf in België heeft u nog steeds contact met uw familie in uw land van herkomst. Via uw ouders kwam u te weten dat militairen tweemaal langs geweest waren bij u thuis en éénmaal bij de bureu. Ook vernam u dat het huis van uw schoonvader, waar u en uw man verbleven, één maand geleden in brand werd gestoken. Uw tante, S. M. (O.V. 6.436.133) verblijft eveneens in België en doorloopt de asielprocedure. Volgens uw verklaringen is er geen verband tussen uw asielredenen en die van uw tante.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw binnenlands paspoort, huwelijksakte, geboorteaktes van uw kinderen, een brief van uw moeder, een attest van het hoofd van de administratie van het dorp Beno-Yurt en een medisch attest van uw zoon, Y. S..

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest voor uw leven en het leven van uw kinderen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van het strijdersverleden van de oom van uw man. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Betreffende de inval in september 2010, wist u niet te zeggen welke instantie bij u binnenviel, en of uw schoonvader deze inval nadien ergens meldde, bijvoorbeeld bij een

mensenrechtenorganisatie. (CGVS p. 14) Vervolgens stelt u dat u problemen had omwille van het feit dat de oom van uw echtgenoot een strijder was, maar u kunt niet zeggen bij welke groep hij zat, aan welke aanvallen of acties hij deelnam, wie zijn leider was en of hij officieel gezocht wordt. (CGVS p. 30) Eveneens stelt u dat er oproepingsbrieven kwamen op naam van die oom maar hoeveel er kwamen weet u niet. (CGVS p. 16) U stelt dat er sinds 2010 misschien 2 oproepingsbrieven kwamen maar u herinnert zich de datum er niet van, enkel dat het in de winter was. (CGVS p. 17) U weet niet waarom deze oom werd opgeroepen noch bij welke instantie hij werd opgeroepen. (CGVS p. 17) Eveneens blijft u vaag over de incidenten die na uw vertrek uit uw land van herkomst voorvielen. Vooreerst stelde u dat uw huis in brand werd gestoken, maar wanneer weet u niet. (CGVS p. 12) U stelt enkel dat uw moeder u een maand geleden opbelde en ze het u dan vertelde. (CGVS p. 28) Over de reden van die brand bent u daarenboven ook niet zeker. U stelt eerst van uw moeder vernomen te hebben dat onbekende mannen in maskers het huis in brand gestoken hadden. (CGVS p. 13) Later tijdens uw gehoor blijkt dat u er niet helemaal zeker van bent of het misschien een ongeval was of dat het huis opzettelijk in brand gestoken werd. (CGVS p. 28 en 29) Verder weet u niet of deze brand in het nieuws kwam en of er een onderzoek gestart werd, noch kan u vertellen waar uw schoonvader, van wie dit huis is, was op het moment van de brand. (CGVS p. 3 en 29) Vervolgens blijft u vaag over de twee incidenten bij uw ouders en de burens na uw vertrek uit uw land van herkomst. Zo weet u niet wanneer deze aanval plaatsvond, noch wie er binnenviel. (CGVS p. 4) U stelt enkel dat personen in uniform binnenvielen maar welk soort uniform weet u niet. (CGVS p. 4) U hebt het niet aan uw ouders gevraagd. (CGVS p. 4) U weet vervolgens niet wanneer de autoriteiten bij uw burens langsgingen. U denkt dat het in juni of juli was, maar daar bent u niet zeker van. (CGVS p. 27) Hoe uw moeder, die in een ander dorp woont, aan deze informatie betreffende uw burens kwam, weet u niet want u hebt het haar niet gevraagd. (CGVS p. 27) U weet tenslotte niet of uw belagers bij uw schoonvader langskwamen of hem hebben lastig gevallen na uw vertrek. (CGVS p. 27 en 28) Ook kan u niet zeggen of er convocaties voor u of uw man gekomen zijn. (CGVS p. 28)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de activiteiten van de oom van uw man, evenals de daaropvolgende asielincidenten kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Zo blijkt u gebrekkige kennis te hebben betreffende het strijdersverleden van uw oom, het incident in september 2010 evenals de verschillende gebeurtenissen na uw vertrek uit uw land van herkomst. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Ter verklaring voor uw beperkte kennis stelt u tijdens het gehoor meerdere malen dat u aan geheugenverlies lijdt, hetgeen echter niet ondersteund wordt door enig medisch attest. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw onwetendheid en vage verklaringen hieraan te wijten zouden zijn. Uw gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van de oom van uw man en de inval bij u thuis in september 2010 evenals de daaropvolgende asielincidenten zoals de invallen en brand bij u thuis, de ondervraging van de burens en eventuele verdere problemen van uw schoonvader holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om via uw familieleden, en uw schoonvader, met wie u verklaarde nog contact gehad te hebben na uw aankomst in België, hieromtrent informatie te bekomen. (CGVS p. 3 en 6)

Verder wil het Commissariaat er nog op wijzen dat het uiterst opmerkelijk is dat u uw asielprocedure in Polen in 2008 stopzette en terugkeerde naar Tsjetsjenië. U stelt dat uw man verschrikkelijk heimwee had, en dat het relatief rustig was gedurende uw verblijf in Polen waardoor uw schoonvader dacht dat de situatie gestabiliseerd was. (CGVS p. 7 en 8 en DVZ-verklaring, vraag 17) Het feit dat u terugkeert is merkwaardig gezien uw verklaringen dat uw man om de twee of drie maanden voor jullie vertrek naar Polen in 2007 telkens zwaar geslagen werd omwille van dezelfde oorzaak, namelijk zijn oom. (CGVS p. 7 en 8) Uw verklaring dat u, na enkele maanden relatieve rust op het thuisfront en door de verschrikkelijke heimwee van uw man, terugkeert is weinig aannemelijk gezien de zware bedreigingen en slagen die uw man moest ondergaan. Wederom stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid en de ernst van uw asielincidenten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw binnenlands paspoort, huwelijksakte en geboorteaktes van uw kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit, burgerlijke status en de identiteit van uw kinderen hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk het medisch attest van uw zoon stelt enkel vast dat hij psychologische begeleiding krijgt maar verklaart op geen enkele wijze welke zijn problemen zijn, noch wat de oorzaak hiervan is. De brief van uw moeder kan verder onmogelijk als objectief begin van bewijs gezien worden aangezien het de persoonlijke verklaringen van uw moeder, met wie een duidelijke familieband heeft, betreft. Het subjectieve karakter van dit document zorgt ervoor dat deze brief slechts een beperkte bewijswaarde heeft. Het attest van het hoofd van de administratie van uw dorp stelt tenslotte enkel vast dat uw huis vernield werd door een brand. Nergens in dit document wordt gesteld wat de reden is van deze brand, noch kan men eruit afleiden dat dit incident een verband heeft met de door u verklaarde asielredenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een "Eerste en enig Middel" voert verzoekster aan te vrezen "voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming (artikel 48/3 Vw. en 48/4 Vw.)".

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat haar familie er werd geïsoleerd en lastiggevallen door de autoriteiten omwille van het verleden van een oom van haar echtgenoot als strijder. In 2007 vluchtte ze een eerste keer en vroeg asiel aan in Polen, maar keerde voor het afronden van haar asielprocedure spontaan terug toen de situatie stabiel was en omdat haar man heimwee had. Haar familie werd echter opnieuw belaagd door de autoriteiten, ze werden zwaar geslagen en haar man werd ontvoerd. Toen vluchtte ze naar België.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoekster legde ter adstructie van het asielrelaas haar binnenlands paspoort, huwelijksakte en de geboorteakten van haar kinderen neer. Aldus staat zij haar identiteit, haar huwelijk en de identiteit van haar kinderen maar niet haar reisweg nu ze nalaat haar internationaal paspoort voor te leggen.

3.4. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden in verzoeksters verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Zo kon verzoekster de activiteiten van de oom van

haar man als strijder niet in het minst toelichten en was ze niet op de hoogte van elementaire gegevens zoals bij welke groepering hij actief was, wie zijn leider was, aan welke acties hij deelnam, etc.

Verzoekster *“meent dat dit haar niet kwalijk kan genomen worden. Dat zij betreffende de inval in september 2010 niet kan zeggen welke instantie binnenviel is niet onlogisch. (...) Evenmin is het onlogisch dat zij niet weet bij welke beweging haar oom zit. (...) Dat zij niet exact weet hoeveel oproepingsbrieven er kwamen voor haar oom kan verklaard worden door het feit dat haar schoonvader deze convocaties aannam en hiervan melding maakte aan verzoekster. Het was evenwel niet verzoekster die de geadresseerde was of de persoon dewelke de brieven opende. (...)”*

3.4.1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voor zover verzoekster de ingrijpende beslissing nam om haar land van herkomst te ontvluchten en in een ander land internationale bescherming aan te vragen en een nieuw leven op te bouwen, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat dit een weloverwogen beslissing is. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekster onbekend is met fundamentele elementen als de reden van haar vervolging daar zij het verleden van haar oom niet in het minst kan toelichten noch wie haar zou vervolgen en evenmin wist wie er bij hen binnenviel. Verzoekster is niet ernstig waar zij meent de vaagheden in haar verklaringen te kunnen vergoelijken door het feit dat deze gegevens haar niet kenbaar werden gemaakt terwijl het feiten betreffen die haar hebben aangespoord haar land te verlaten en aldus kan worden aangenomen dat verzoekster deze binnen de familie grondig bespreekt en de noodzaak om te vertrekken uit haar land overlegt, te meer nu ze contact met haar echtgenoot verloor, wat evenmin wordt aangetoond. Hoe dan ook verzoekster toont niet aan dat zij in de onmogelijkheid was om dergelijke gegevens die de kern raken van haar asielrelaas nog te achterhalen, minstens hiernaar te informeren bij familie en kennissen, terwijl zij wel in staat was om haar vlucht naar het buitenland te organiseren. *In casu* klemmt dit meer nu verzoekster voor de vierde maal asiel aanvraagt – waaronder tweemaal in Polen dat gebonden is aan de toepassing van dezelfde Europese richtlijnen inzake asiel – en dus genoegzaam bekend is met de asielprocedure.

De bestreden beslissing benadrukt terecht de essentiële vaststelling dat verzoekster zich in België op hetzelfde oorspronkelijke feit steunt als in Polen, met name de guerrilla-activiteiten van haar oom *“Het feit dat u terugkeert is merkwaardig gezien uw verklaringen dat uw man om de twee of drie maanden voor jullie vertrek naar Polen in 2007 telkens zwaar geslagen werd omwille van dezelfde oorzaak, namelijk zijn oom. (CGVS p. 7 en 8)”*. Overigens is verzoekster incoherent waar ze enerzijds benadrukt dat ze niet weet wie in september 2010 is binnengevallen en dat de *“mannen gemaskerd waren”* en anderzijds dat *“uit het relaas van verzoekster blijkt dit in opdracht van de autoriteiten te zijn”*, zonder deze hypothetische aanvoering enigszins te objectiveren tenzij te verwijzen naar algemene informatie. Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoekster niet zou weten tot welke rebellengroep haar oom zou behoren nu ze daarvoor met haar man naar Polen is gevlucht en ten slotte meenden dat diens situatie niet langer internationale bescherming vereiste en terugkeerden naar Tsjetsjenië. Integendeel, aangezien verzoekster duidelijk geen eigen politieke of sociale kenmerken heeft die haar omwille van eigen acties in de negatieve aandacht hebben gezet van haar overheid of andere groepering, kan verwacht worden dat ze weet waarom ze meent opnieuw te moeten vluchten voor het politiek profiel van een derde. Verzoeksters toevoegingen over de specifieke activiteiten van haar oom en *“het verraad”* zijn niet nuttig nu geenszins wordt verwacht dat verzoekster dergelijke kennis heeft. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht gemeend dat verzoeksters onwetendheid de waarachtigheid van haar beweringen ontkent.

3.5. Verzoekster laat na haar eigenlijke asielmotieven te staven. Verzoekster legt haar internationaal paspoort niet voor en toont aldus niet aan wanneer ze haar land effectief heeft verlaten en waar ze desgevallend intussen heeft verbleven. Verzoekster legt een attest neer ter bevestiging van de woningbrand. Uit dit attest kan de oorzaak van de brand niet blijken en verzoekster geeft zelf aan dat deze haar onbekend is. Er zijn dan ook geen redenen te veronderstellen dat de brand moedwillig is aangestoken. Het feit dat verzoekster *“zich ten tijde van de brandstichting in België”* bevond kan haar niet beletten bekend te raken met *“de motieven, concrete omstandigheden. e.d.m.”*. Immers een brand is niet enkel een persoonlijke aangelegenheid, zeker indien opzettelijke brandstichting aan de oorzaak zou liggen, belangt dit minstens de burens en de buurt aan en heeft het aanleiding tot strafrechtelijke en

financiële gevolgen die verzoekster normalerwijze moet kunnen aantonen. Verzoekster toont dan ook geen verband aan met de asielmotieven.

Verzoekster legt een medisch attest neer aangaande haar zoon waaruit blijkt dat de school zich zorgen maakt over het gedrag van de jongen en vraagt naar een onderzoek naar zijn affectieve en intellectuele mogelijkheden, wat niet relevant is voor haar asielaanvraag. Wat de neergelegde brief van haar moeder betreft, stelt de bestreden beslissing terecht dat deze niet als een officieel noch objectief stuk kan worden beschouwd, daar het privé-correspondentie betreft.

3.6. Verzoeksters verwijzing naar de algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit duidelijk kan *“worden afgeleid (en dit wordt bevestigd door mensenrechtenorganisatie Memorial) dat schending van mensenrechten schering en inslag zijn. Zij bespreken eveneens de willekeur van de ordediensten en verwijzen naar onrechtmatige arrestaties”*, is niet ernstig nu verzoekster geen persoonlijke vervolging aantoonst en aldus niet aannemelijk maakt dat zij door de ordediensten wordt gevisieerd. Ze beantwoordt dan ook geenszins aan het profiel van een aan een rebellenbeweging gelieerd persoon. Zoals hoger gesteld toont verzoekster niet aan een oom te hebben die wordt vervolgd, noch dat haar echtgenoot verdwenen is, noch dat haar huis opzettelijk in brand werd gestoken.

3.6.1. Wat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië betreft, blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat de situatie er complex blijft en allerhande problemen alsook schendingen van mensenrechten er nog steeds kunnen voorkomen. Anderzijds blijkt tevens uit deze informatie dat de situatie er positief evolueert, dat de gevechten er sterk zijn afgenomen zowel qua omvang als qua intensiteit, dat de infrastructuur er wordt heropgebouwd en het bestuur er opnieuw volledig in handen ligt van de Tsjetsjenen zelf, en dat tienduizenden Tsjetsjenen gelet op deze verbeterde situatie vrijwillig teruggekeerd zijn naar Tsjetsjenië. Bij gevolg is een Tsjetsjeense afkomst en origine op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekster zelf erkent dat de situatie in Tsjetsjenië positief evolueert, en ontkent derhalve dat er redenen zijn te vluchten uit Tsjetsjenië omwille van de algemene situatie.

3.7. Aangezien verzoekster zelf benadrukt dat haar man en zij van oordeel waren dat in 2008 de situatie in Tsjetsjenië dermate verbeterd was dat zij geen internationale bescherming behoeften en er geen bezwaar zagen om spontaan terug te keren naar Tsjetsjenië en voorts verklaarde dat alles relatief rustig bleef tot september 2010, kan de Raad verzoekster evenmin volgen waar zij de commissaris-generaal verwijt *“dat aangaande haar problemen vóór 2010 geen onderzoek werd verricht”* terwijl *“Nochtans heeft zij aangegeven dat deze relevant zijn voor haar asielrelaas (CGVS p. 7)”*, te meer nu ze dit zelf niet concreet toelicht en navenant uitwerkt.

3.7.1. Aldus stelt de Raad vast dat de door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en omissies de kern van het relaas raken, pertinent zijn en dat er voor het bestaan ervan geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven wordt. De Raad dient dan ook vast te stellen, na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK